

Но бабичката той видѣ!... Мигаръ да иде и да ѝ попита? Лудостъ, лудостъ, неприлично!... Бѣдниятъ студентъ не чувствуваше, че неготово назъртане и щуряне изъ тѣжната процесия самó бѣше вече неприлично и привлѣче вниманието...

Когато закривявахъ изъ една тѣсна улица, отъ противоположната пясня кларнетъ и грѣмнѣ тѣпанъ: весело хоро се бѣ тамъ залюлѣло. Тая веселба при тая скръбъ изведнѣжъ се показа страшно грозна и светотатска. По много лица въ шествието се изобрази досада и гнѣвъ. Въ тоя сѣщи мигъ музиката млѣкнѣ и хорото се прѣсна и исчезнѣ, като отъ замахането на магическа тояжка... Въцари се пакъ тишината, изъ улицата се чухъ само погребалнитѣ гласове на дѣдата и Мердевенджијева... Кандовъ, останѣлъ на края, неволно се извърнѣ назадъ, защото чу шумни стѣпки. Той видѣ редактора и нѣколко души оше, които бѣхъ напуснѣли хорото, за да придружѣтъ шествието. Редакторътъ бѣше пиянъ, съ килнѣтъ фесъ, и съ твърдѣ развълнувано лице. Той и другаритѣ му бѣрзахъ да застигнѣтъ опашката на колоната. Кандовъ чу дрезгавия гласъ на Безпортева, който говорѣше вървишкомъ:

— Елате, недѣйте става магарета... ами да цалуваме рѣжа ней... И да ѝ кажемъ „иди сбогомъ, сестро!... царство ти небесно!“... Защото, който умре за народа, той е безсмъртенъ! Разбирате ли, патки?... Ако сте пияни, знайте себе си... И когато ви казвамъ—навождайте кратуни, поклонете се... Тая е света душа. Кажете ми колко сѣ такива на свѣтътъ... А прѣдателитѣ нѣматъ брой, като морския пѣсъкъ... Но вий море не сте виждали, затова не ставайте магарета, ами зимайте отъ човѣшка дума...

Току що свършуваше тая тирада редакторътъ видѣ Рачка, който тичешката заминѣ край тѣхъ и носѣше нѣщо въ черкова,

Той му извика повѣлително.